

L'Eco dedica a tots els seus col·laboradors la Creu de Sant Jordi de la Generalitat

En 125 anys d'història, L'Eco ha tingut, només, tres directors: Josep Soler i Cartró -a dalt a l'esquerra-, Josep Soler i Tasis -damunt d'aquestes línies- i Josep M. Soler i Soler -a l'esquerra, en una foto de 1986, quan la publicació arribà a centenària. Aquest darrer, ha dirigit el periòdic durant més de 50 anys. Pare, fill i nét han estat distingits per l'ajuntament de la Vila amb el títol de Fill Predilecte de Sitges.

Ferran Mascarell va trucar la tarda de dilluns a la direcció de L'Eco de Sitges per preguntar si acceptava la Creu de sant Jordi amb la qual la Generalitat de Catalunya havia distingit a la publicació. Amb la trucada del conseller de Cultura es tancava un cercle iniciat al saló del plens de l'Ajuntament de Sitges, quan la corporació municipal aprovà per unanimitat una moció en la que s'instava a la Generalitat a concedir la Creu de Sant Jordi a L'Eco amb motiu d'haver complert el setmanari 125 anys d'existència.

La direcció de L'Eco de Sitges i la família Soler volen compartir aquest guardó amb tots els col·laboradors que avui fan possible que, setmana rere setmana, el periòdic estigui puntualment als quioscs de la Vila i amb tots els sitgetans que el tenen com a mitjà d'informació local preferencial.

L'Eco de Sitges va néixer un 1 de març de 1886 i, en principi, tenia caràcter quinzenal. Fundat per un grup de sitgetans amb inquietuds col·lectives i redossats a les parets de la Societat Recreativa el Retiro, la iniciativa l'encapçala l'ebenista Josep Soler i Cartró, primer director i editor de la publicació. Tenia al seu voltant personatges de la política i la vida local com l'advocat Bonaventura Julià i Massó o el metge Gaietà Benaprès, col·laboradors de primera hora. El fundador de L'Eco també fou corresponsal de publicacions barcelonines del seu temps.

Home d'amplies inquietuds i voluntats

indomables, Soler i Cartró posà L'Eco al servei de la causa en la que militava, en un període en el qual la política local es dirimia i dirigia des dels dos casinos, el Retiro i el Prado.

El fundador de L'Eco morí el 1938, en plena guerra, quan el setmanari havia deixat de sortir per causa de la Guerra Civil. L'Eco reprengué la seva activitat el 1942, sota la direcció de Josep Soler i Tasis, també un ú de març. El segon director de L'Eco fou home de profundes conviccions religioses i tarannà conciliador. Malgrat les penúries de l'empresonament que patí i que li van malmetre la salut, el fill del fundador conduí L'Eco amb voluntat integradora, fins la seva defunció, el 1955. El succeí en la direcció el seu fill i actual director Josep Manuel Soler i Soler.

El tercer director de L'Eco convertí la publicació en el periòdic de tots els sitgetans, incorporant plenament a la redacció a membres d'antigues capçaleres de tendència praxista, amb la qual cosa s'enriquí notablement el nombre de col·laboradors i la publicació de temes culturals que sempre han estat protagonistes destacats de les pàgines del setmanari. Entre aquests col·laboradors cal destacar els noms de Ramon Planes i Josep Carbonell i Gener.

Els tres directors de L'Eco de Sitges han estat distingits per les corporacions municipals amb el títol de fill predilecte de la Vila. En nom de L'Eco, la família Soler recollirà el guardó el proper 27 d'abril.

QUADERN DE CAMP

Febre de cromos

ANTONI SELLA I MONTSERRAT

Des del passat divendres, Sitges viu una veritable febre del cromo. La setmana passada, a les escoles de Sitges es lliuraren els àlbums de la col·lecció *Hi havia una vegada...* Sitges. Divendres, l'Ajuntament de la Vila, promotor de la iniciativa, a través de la regidoria de Cultura, feia arribar als més de cent vint punts de distribució els cromos de la col·lecció. En aquesta acció, ha estat d'una importància estratègica la participació de la Federació de Comerciants i Empresaris de Sitges (FECES). Aquest col·lectiu no només edita, conjuntament amb l'Ajuntament, l'àlbum i els cromos, sinó que també ha possibilitat que existissin nombrosos punts de distribució.

Dissabte al matí, els que anem a comprar ens trobarem en molts establiments amb uns visitants nous: la canalla que demanava cromos. També ens trobarem, entre els parroquians habituals, que en acabar de comprar, el personal preguntava: que doneu cromos vosaltres?

Però de l'èxit de la iniciativa me'n vaig fer plenament conscient el migdia de diumenge. Com acostumo a fer, cap a quarts d'una vaig anar al Retiro a fer el vermut. Només d'entrada, em cridà l'atenció una taula de vells coneguts però no massa habitual d'estar a l'entitat de la lira en aquella hora. No cal dir que tots ells no només eren homes fets i drets. No només. La majoria d'ells ja no pentinarà mai més la setantena i molts ja no recorden el dia en què es jubilaren.

El més curiós és que entre rialles, crits i satisfaccions, els venerables avis no feien altra cosa que intercanviar cromos. Pel que vaig esbrinar, s'havien distribuït pels comerços i establiments diversos de la Vila per sectors, cada un d'ells n'havia recorregut un demanant diversos cromos i al Retiro s'estaven passant compte de tants en porto jo i tants me'n dones tu.

L'escena em féu una gràcia terrible. Vist des de fora, aquells homes de cabells blancs -el que en tenia-, veus escardades i panxes prominents, es comportaven com a veritables nens a la recerca del cromo. No vaig poder-me estar de fer un comentari en veu alta, un d'aquells comentaris que no van dirigits a ningú però que es diuen perquè els escolti tothom. El comentari no fou altra que aquest: només falta que ens donin un patacò a cada un i ja semblarà que sou quitxalla.

Quan es fa un comentari d'aquest estil, sempre s'espera una resposta, també dirigida a l'aire i, en general, airada. En aquest cas, la resposta d'un quasi octogenari, antic industrial de la Vila i home de dretes per excel·lència, fou, més o menys, aquest: aquesta col·lecció de cromos és de les poques coses bones que ha fet aquest regidor comunista de l'Ajuntament -en clara referència la tinent d'alcalde Gabi Serrano, regidor de cultura- i, a sobre, encara ens porta feina, perquè hem de perdre el matí del diumenge per tenir els nêts contents.

I en aquest precís instant, vaig sentir que la col·lecció de cromos tindria un gran èxit. Aquells homes fets i drets, bregats en mil batalles i acostumats a fer el que els dona la gana, posaven d'excusa per passar-s'ho bé els seus innocents nêts.

No cal que l'èxit de la proposta sorprengui. És una bona proposta i ha estat llargament treballada. L'historiador Roland Sierra i l'il·lustrador Francesc Rovira s'han demostrat una bona parella que durant tres anys ha sabut competir-se per sintetitzar la història de Sitges, singularitzar-ne els aspectes més rellevants i dibuixar-los, sense caure en el costumisme fàcil.

La tria de Roland Sierra ha estat excel·lent i la mà trenca en l'art dels colors i el dibuix de Quico Rovira, proverbial. Durant tota la setmana, els seus cromos i el seu àlbum han protagonitzat la vida dels nostres carrers. Entre d'altres, té cromo L'Eco de Sitges, aquest any, que ha arribat als seus cent vint-i-cinc anys. Aquest any, també, en el què el setmanari ha estat distingit amb la Creu de Sant Jordi, per la qual cosa cal felicitar a la família Soler, ara que ja anem per la cinquena generació de *Solers* a peu d'impremta.

Amb el suport de

La Direcció de L'ECO DE SITGES fa avinent que és aliena als continguts dels articles que van signats.